

Het tuinhuis

Met een tevreden glimlach keek Felice Mulder naar haar net geplante tulpenbollen. Haar favoriete bloemen. In het voorjaar zullen ze uitkomen. Ze was er de hele avond mee bezig geweest.

Felice had haar zwarte krullen in een rommelige staart samengebonden, maar een paar eigenwijze plukjes bleven ontsnappen. Haar handen waren bedekt met tuinaarde en een van haar nagels was gebroken, maar dat was het allemaal waard. Ze veegde het zweet van haar gezicht en proestte toen ze aarde op haar tong proefde.

Het was al donderdag, maar pas de eerste dag deze week dat Felice in de tuin kon werken. De afgelopen dagen was de regen met bakken uit de hemel komen vallen. Vandaag wilde ze alleen de tuin nog aanvegen, alles opruimen en dan was ze klaar. Het begon al te miezeren en omdat Felice geen zin had kletsnat binnen te komen, rende ze naar het tuinhuisje. Daarbij werd het ook al donker. Een windvlaag deed Felice' staart opwaaien. Binnen was het pikkedonker. Licht zou fijn zijn, maar de lamp aan het plafond was in Oktober kapot gegaan. Ze zocht op de tast naar de bezem.

Boem. Klets. Kedeng. Met een harde klap viel de deur achter haar dicht. Ze hoorde gerinkel. Een ruit? Nee die waren allemaal nog heel. Misschien een bloempot buiten. Het was harder gaan regenen. Ook begon er een storm op te komen. Hè, hoe kon het weer nou zo omslaan? Meestal had Felice het wel door als er regen of wind op komst was.

Felice trok de klink omlaag om tegen de deur te duwen, maar die gaf niet mee. Shit. Hoe hard ze ook trok of duwde, hij wilde echt niet open. Ze voelde haar hartslag omhoog gaan. En waar was die vervloekte bezem? Ze wilde graag nog vege en misschien kon ze daarmee de deur openduwen.

Felice heeft nooit van dichte ruimtes gehouden. Als kind had ze ooit vastgezeten in een lift en raakte toen zo in paniek dat ze sindsdien nooit meer een lift was binnengestapt. Het was een trauma geworden.

Waarom ging die vervloekte deur niet open? De wind gierde ondertussen om het huisje. Ze kreeg het warm. Dat gebeurde altijd als ze gestrest raakte. Het dak was al een tijdje lek en het water begon al naar binnen te druppelen. Daar moest ze ook nog naar kijken. Ze moest iets vinden om een raam in te tikken. Iets scherps. Een harkje of een schep. Die lagen nog in de tuin. Ze had ze gebruikt voor het planten van de tulpen. Ze beet op een van haar nagels. Een zenuwtrekje. Ze spuugde gelijk de opgehoopte aarde weer uit. Wat lag hier eigenlijk allemaal? De kussens van de tuinbanken, te zacht, een kruiwagen, te groot. In de kruiwagen lag een pollepel. Een pollepel? Het was het proberen waard.

Ze moest hieruit komen. Buiten was het nu ook volledig donker. Haar knieën knikten en haar handpalmen begonnen te zweten. Ze merkte dat ze in paniek raakte. Felice hoorde voetstappen. Haar adem stokte. De pollepel hield ze in de aanslag. Is daar iemand? "Hallo?" Geen antwoord. Was Falco, haar man, vroeg thuisgekomen? Nee, hij had een etentje op werk. Hij zou pas na tien thuiskomen. Charlotte? Nee, haar jongste dochter was op werkweek naar Londen. Zij zou morgen terugkomen. Britt? Haar oudste was deze zomer uit huis gegaan en kwam alleen in de weekenden thuis.

Er waren twee ramen in het huisje. Een kleine in de achterste hoek en een grotere in de deur. Ook kon Felice niemand bellen. Haar telefoon lag nog binnen. Nu waren ook haar

handen aan het trillen. Dat gebeurde altijd als ze in paniek raakte. Rustig blijven, helder nadenken. Onder de kruiwagen zag ze een zaklamp liggen. Ze knipte hem aan en scheen door het raam. Daar was een schaduw. Haar hart sloeg een slag over. Hij kwam naar het huisje toe. De zaklamp viel op de grond, flikkerde nog een paar keer en viel toen uit. Haar greep om de pollepel verstevigde. Het knisperende geluid van de schoenen over het grindpad werd luider. Een hard geluid vulde de tuin. Het leek wel alsof de persoon een stoel of een tafel over het grind aan het verslepen was. Felice durfde niet meer door het raam te kijken. De deurklink bewoog en de deur zwaaide open. Ze begon te gillen en sloeg blindelings met de pollepel om zich heen. Na een paar klappen hoorde ze een bekende stem. Falco...